

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab exordio Imperij Arcadij & Honorij Augustorum, Anno Domini
CCC. XCV. perueniens vsque ad CCCC. XL. continet annos XLV. ita
dispositus, vt commodè sextus tomus à S. Leone Magno Pontifice Maximo
inchoetur

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

lesv Christi Annus 433. Sixti Pap. Annus 2. Theodosii 26. Valentin. 9. Impp.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14566

IESV CHRISTI
ANNUS 433.

SIXTI PAP. THEODOSII 26. IMP.
ANNUS 2. VALENTIN. 9.

vobis Ecclesie que vestra debere seruari. & meritis de privilegiis à Romana Ecclesia Rauennati cōcessis: Scitote in sermone nostro de privilegio Ecclesie tue sub illis perquisitum. Et quidem quaedam inuenta sunt, que omnino possunt fraternitatis tue intentionibus obuiare: nihil autem, in quo de huiusmodi capitali pari vestra possit Ecclesia laborari. Et ad postremum: Admones, quatenus nisi decessorum meorum munificentia tibi hac per privilegium tributa docueris, vt in platis pallium ferre videris non presumas. Et hæc & alia plura Gregorius, illud frequenter inculcans, sic concessum ab Apostolica sede pallium Episcopo Rauennati, vt illo non alio modo vteretur, quam quo vt solent omnes Episcopi Metropolitanis, quibus idem ab Apostolica sede concessum esset. Ceterum neque factum, vt concessio semel pallio Ecclesie Rauennati, illud absq; noua concessione Romani Pontificis superindueret eundem Archiepiscopi Rauennates, sed singuli successores illud sibi concedi ab ipso peterent Romano Pontifice, quod docet exemplum Maximiani Rauennatis Episcopi in locum Ioannis subrogati, cum & illud ipsi petenti Gregorius a Papa misit.

a Gregor. l. 5. c. 18.

XCV. Sed quid accidit? Cum Raennates Episcopi aliquando schismate dimisi essent ab Apostolica sede, ne ab ea ex confueto more peterent pallium, tunc putamus vasrum eiusmodi excogitatum fuisse commentum, vt nomine Valentini Imp. sanctio scriberetur, qua declararetur et iura Episcopalia & perpetuum vsu pallij ab ipso Rauennatib. Archiepiscopis fuisse concessa, ac sic ipsi, inuis licet Romanis Pontificibus, pallio vterentur. Mos quidem iste vetus schismaticorum fuit, vt ab ipsa Romana Ecclesia schismate separati ad patrocinia confugerent Imperatorum. Id quidem factum esse in hac ipsa, de qua est sermo, constitutione Imperatoris, preter illa, que dicta sunt, alia plura recte ipsam inuenti demonstrant. Conferat eam diligens inquiritor cum aliis eiusdem Augusti sanctionibus, & videbit certe longe longius ab illis abhorretur. Quamnam illius constitutionem eo modo incipere deprehendit: Vel quam quis inueniet ipsius vel aliorum Imperatorum sanctam constitutionem, in qua licet vnus Augustorum aliquid statuat, nō omnium tunc regnantium Imperatorum nomina simul apponatur? Quid etiam tibi vult illud in titulo, *Magor Imperator*? cur non *Maximus*, vt omnes solebat? cur *Magor*, quod nullus sic inscribere consuevit? mittamus reliqua; nam in singulis ferme verbis eiusmodi esset adhibenda censura. Sed satis hæc tibi, prudens, & sagax lector, puto sufficere posse: vt etiam tacendum sit, quod absque Consulibus datum reperitur rescriptum, quod tantæ rei privilegium contineretur. At que maximi sunt momenti ad postremum peruestigemus.

XCVI.

Quoniam modo, rogo, poterunt ab eodem Imp. hoc tempore tot esse cōcessa Ecclesie, que in dicto privilegio nominantur, cum nonnullas ex illis etiam sub S. Leone Romano Pontifice cōsset fuisse sub Archiepiscopatu Mediolanensis Ecclesie constitutas? Etenim cum ex præcepto eiusdem S. Leonis Pape cōgeret Eusebius Mediolanensis Archiepisc. ex libi & bicebis Episcopis Prouinciale Concilium, certum est ad illud conuenisse, atq; eidem subscripsisse inter alios Episcopum Regensem, Episcopum Placentinum, & Brixillensem, qui in dicto rescripto nominantur inter Episcopos Rauennati additos Ecclesie. Extat quidem de his epistola Synodalis omnium comprovincialium Episcoporum subscriptionibus consignata, atque typis excusa post numeratas quinquagintaduas eiusdē sancti Leonis epistolas. Sed satis, dices lector, detectas penitus sentim? imposturas: hæc his ad alia emergamus. Verum sciamus omnes, nihil ob id detractum esse nobilissimæ Ecclesie Rauennati, si spiritus exufflatis, ipse purus demonstratus est fons primarius, vnde in eam, vt Archiepiscopali sede sit insignita, & sacro dotata pallio, privilegia effluere, nempe ab ipsa Romana Ecclesia, à qua & reliqui Metropolitanis se id iuris consecutos esse congaudent. Sed ad sequentis anni reggestas oratio euocatur.

Qui sequitur ordine quadringentesimus trigentesimus tertius Christi annus, nomine Consulium Theodosij Augusti decimum quartum, & Anicij Maximi inchoatur: quo noui ex veteribus exorti turbines Orientalem nonnihil exagitarunt Ecclesiam. Stabilita enim pace vicino anni superioris termino inter Ioannem Episcopum Antiochenum atque Cyrillum Alexandrinum: nonnulli ex illis, qui Nestoriani sectati essent, erga eum hæcenus præcibiores, haud rata habuere, que pacis contentibus inter Ioannem atque Cyrillum transacta fuerint, causantes mirum, haud suscipiendum in communionem fuisse Cyrillum absq; suorum capitulorum damnatione. Rursum vero aliqui ex parte Cyrilli in ipsum commoti sunt, quod de eo accepissent, iniquis conditionibus communicatum Orientalibus. Sed quomodo hæc se habuerint, audiemus ex Liberato diacono rem gestam ita narrante: *Ascendens ergo Antiochiam Paulus obtulit Ioanni Archiepiscopo omni Concilio epistolam Cyrilli. Qui vt cognouerunt eum suscipisse fidem à se dictam, & in eius subscripsisse confirmationem, pacem cum eo & eius serentur Concilio, damnantes Nestorianum, & suscipientes Maximianum, qui pro illo factus fuerat Episcopus, habitantibus adhuc ex eis aliquibus Cyrillo communicatis, patuitibus eum esse, & postea veritatem cognouisse, & culpam suam Ioannem, cur ab eo non experiret capitulorum eius damnationem. Ex altera autem parte quidam de Palatio per Enlogium presbyterum & Apocryphum Alexandrinæ Ecclesie culpauerunt Cyrillum, cur susceperit ab Episcopis duarum consensionem naturarum, quod Nestorianum dixit & docuit. Sed & Valerianus Item & Acacius Melitenis Episcopo hoc ipsum de Cyrillo videbatur. hæc Liberatus. Porro & illud additum est, vt Nestoriani epistolam quandam nomine Cyrilli cōficerent, qua se palinodiam recantare ipsi significaret, & que facta essent Epheli omnino rescindere: tale fuit per Nestorianos diabolicum excogitatum aduersus S. Cyrillum commentum.*

Hæc quidem de Cyrillo longe lateque in Orientalibus Ecclesiis diffamata, plurimorum sanctorum virorum animos pulsauere, vt Acacij Episcopi Meliteni, Valeriani Iconiensi successi Episcopi Diocæsareæ, atque aliorum sedes, & perturbauere infignioris fame monachos Orthodoxos, & inter alios magnum illum Iudorum Pelasiotam, qui nonnihil in fense ad Cyrillum hæc scripsit: *Oportet te, O admirabilis, inconuertibilem semper esse, neque timore prodere caelestia, neque tibi ipsi contrarium apparere. Nam si ea, que à te nunc scripta sunt, comparaueris prioribus, aut adulationi apparebis obnoxius, aut falsitatis minister, vana quidem gloria superatus, magnorum autem altercatorem non imitatus certamina, qui omni vni a sua in exilio affligi passus sunt, quam vt peruersum digna vique ad aures saltem suas admitterent. hæc Iuliodorus; eodem ferme argumento & superius numeratos Episcopos ad eundem Cyrillum scripsisse, que rursus Cyrillus ad eos rescriptis ostendunt. At non hoc solum fidelissimi operati sunt Nestoriani, sed grauius his addiderunt facinus, cum falsas litteras nomine Philippi Romani presbyteri, qui in Concilio Ephesino honorifica functus erat legatione, vulgauerunt, quibus significabatur, Sixtum Romanum Pontificem agro tulisse animo damnationem Nestorij: que quidem audientibus magnum scandalum intulerunt. restantur id ipsius Cyrilli litteræ pro sua defensione conscriptæ.*

His enim omnibus imposturis hæreticorum occurrentem fuit Cyrillo Alexandrino, qui proximè aderat. Quamobrem ad Acacium Melitenum litteras reddidit, plenè docens, non aliter quam fide Catholica facta, se cum Orientalibus pacem composuisse: d. est eorum exordium: *Res quidem dulcis & admiranda & plurimi facienda est fratribus salutatio, & c.* His quidem cum que ab Imperatore

Theo-

I. NOVE
TYRRE
EXAGI
TANTOR
ENTALE
SOCLES
MAL
II. MVLTI
QUESTO
IOANNE
ALIBI
CYRILLO
III. C. In adit
ad Liber
diaz
IV. ISIDORVS
QVIDAM
CYRILLVS
V. C. Cyrilla
C. in adit
Epistol
P. l. l. l. l. l.
167.

VI. VII. VIII. IX. X. XI. XII. XIII.

Theodosio, Ioanne, & aliis, postissimum vero a Paulo legato Episcopo Emefeno gesta essent, singularium recentiorum nihil se innovasse de his, quae in Concilio Ephesino probata fuissent, pluribus demonstrat, insinuatque Nestorianorum conatus, qui cum se ab ea pace exclusos viderent, omnia studere perturbare, quod grauius in Ecclesia proclium excitent: nam post multa aduersus ipsos ista subdit, exagitatas ab eis apertius impolituras: *Et inquit qui cum ipsi eadem sentire non sustinerunt, flagitiosissime delacerant, & sanctorum Episcoporum Apologiam (de Orientalibus loquor) acerbè profundunt. Deinde detorquentes eam pro ipsorum libidine ad ea quae libet, & non recte sentientes, dicunt eam a Nestorio vacuam non ita habu non discrepare. Simul autem & nos vituperant, quasi in qua olim scriptissimum, contraria sentimus, &c. vocat Apologiam Orientalium, quam supra recitauimus eorundem fidei professionem, quam aduerfarij iactarent eamdem plane esse cum ea, quam ipsi a Nestorio olim edidissent: sed quam hoc falsum sit, idem Cyrillus pluribus aperit.*

Ad postremum vero quod caudare debeat, his verbis admonet: *Si epistolam nonnulli circulantur, tamquam a relogiosissimo Philippo Romano Ecclesiae presbytero scriptam, quasi sanctissimum Episcopum Sixtum deponitionem Nestorii moluisse, & ipseque bene loquatur, non credit hoc sanctitas tua: scripti enim confessione sancta Synodo, omninoque illius Gestis confirmant, & nobiscum consentiunt. Si vero à quibusdam circula à fuerit epistola, tamquam à me scripta, quasi eorum que Ephesice scriptum, peniteat; contentum est hoc. Sicut enim per Saluatoris gratiam adhuc sancta mente & cooperanti ratione non destitit. haec ad sanctum Acaacium Cyrillus Alexandrinus de Nestorianorum technis atque calumniis. Litteras autem, quas se dicit accepisse à Sixto, paulo inferius reddituri sumus: modo Cyrillum his afflictatum angustis conscribemur.*

Quod enim sciret & aliorum aures eadem persuasibile calumniam, scripsit etiam ad has ipsas calumnias confutandas idem sanctus Cyrillus ad Succesum Diocæsare in Isauria Episcopum: qua cum de duabus naturis non diuisè (vt Nestorius dicebat) sed in diuisè & inconfusè vnitas Verbo pluribus disputet, & in multis differre professione Antiochenorum à Nestorii perfidia itidem palam faciat, vt nec locus calumniae esse possit, quod in ipsa sua professione Nestorii haeresim confirmant; ad postremum de Nestorianorum falsis litteris, tum Philippi Romani presbyteri, tum sui ipsius nomine sparsis, admonet, cautumque reddidit, ne illis fidem adhibere debeat: atque etiam de Sixto Romano Pontifice certiore facti, scripsit ipsam confessionem in omnibus Ephesino Concilio, & cuncta, quae in ea acta essent, stabiluisse. est eius epistola exordium: *Declaratur quidem veritas, &c.*

Scripti & ad Valerianum & Iconij Episcopum eodem argumento litteras, quas de Incarnatione Verbi exegeset nominant: in quibus pariter ad finem demonstrat, quam longe ablit, vt Orientales Episcopi, nempe Syri, cum Nestorio sentiant, & quam falso hanc illi calumniam impingere conati sint. Vnde & cum, vt cautè agat, ita in fine admonet: *Si qui agit sunt, qui illos diuersa ab his sentire falso affirmauerint: nulla eorum dicta fides adhibeatur; verum tamquam impostores & mendaces secundum patrem suum diabolum amandentur, ne quando illos, qui rectè incedere capiunt, perturbent. Quod si qui epistolas concinnatas ab illis exhibuerint, tamquam qua à veris scriptis edita sunt, tamquam spuria & commenticia reiciantur. haec ad Valerianum Cyrillus.*

Sed & ad Dynatum Episcopum Nicopolis Epiri scripsit hoc eodem anno epistolam, qua cum de rebus inter se & Orientales tractatis cum certiore reddidit, mittit quoque epistolam ea de causa inter se & Ioannem vtro citroque datam admonens, ne preter illas, alias ab aliis euulgatas accipiat. Fuit & de his ipsis admonendus Apocricianus, eius Eulogius degens Constantinopoli, apud quem à nonnullis Palatinis querele non leues de ipso Cyrillo ingertae fuerant (vt dictum est) quod duas naturas in Christo, sicuti Nestorius, confessus esset. Ad hunc igitur Eulogium, cum hac ab eo per litteras Cyrillo significata fuissent, litteras ipse reddidit, quas Communitorium ad Eulogium nominant; in quo haec ipso exordio dicit: *Expositionem, quam Ori-*

entol fecerunt, reprehendunt nonnulli, dicuntque quod duas naturas nominant. & quod ipso Alexandrinus tolerauerit, immo laudauerit. Qui verò Nestorius sunt, & hinc ita spera dicunt, attrahentes ad se eos, qui exaltam veritatem ignorant. Accusantibus autem nos illud dicendum est: Non esse omnia, que heretici dicunt, fugienda & recusanda: nam multi ex illis ea confitentur, quae & nos confitemur, vt potè Ariani, cum Patrem omnium conditorem & Dominum esse dicunt: au consentaneum erit, vt ob eam causam tales confessiones fugiamus? Ita de Nestorio sentiendum. Is etiam duas naturas esse dicat, carni & Dei verbo differentiam significans (est enim & alia Verbi, & alia carnis natura) hoc tamen non secundum vnitatem nobiscum confitemur. &c. pluribus enim docet sic Nestorium duas in Christo predicare naturas, vt eas inter se diuisas, duas pariter personas constitutero afflueret. Orthodoxos autem duas in Christo simul vnitas, non tamen confusas confiteri naturas; atque vniam tantum constitutero Christi personam. Cum alioqui à Nestorianis illa quoque (vt ibi ipse testatur) Cyrillus calumniam passus sit; quod cum diceret duas naturas in vniam personam esse vnitas illi iactarent duas naturas in vnium confusas predicare cum Apollinari Cyrillum: à qua quidem calumnia cum ibi, tum aliis quoque scriptis saepe se ipse purgauerit.

Ex his igitur, quae dicta sunt, incabit Cyrillo, non his tantum se ipsum à Nestorianorum liberare calumniam, sed & Ioannem Antiochenum, aliosque Orientales, quorum probauerat fidei professionem, defendere; quod pluribus scriptis quam diligentissimè praeficit. Haec quidem turbè post pacem hoc anno agitari coepit sunt à Nestorianis in Orthodoxos. Sed quibus armis illi huiusmodi bellum pararunt? Haec cum scueris, perfacile intelliges sub quibus hi signis militarint: etenim cum ego videris nonnulli calumnias, fraudibus & imposturis litteras falsas magnorum virorum nomine adornantes, verbisque mendacia mendacis confuentes; cuiusnam milites ipsi fuerint, probe nosces, nempe ministros satanae transiuratae se in angelos lucis. Nestorius enim pura religio impolituras, nec querit fucos veritas, neque fides Catholica nititur calumniis & fraudulentis; graditur libera, & secuta sinceritas, sola gaudens comite simplicitate.

In primis vero quod pertinet ad Sixtum Romanum Pontificem, Nestoriani suis litteris calumniati sunt, ipsam aegre tuli: Nestorii abrogationem: sed quam id à veritate abhorret, ipse S. Cyrillus in testimonium veritatis, ad conuincendam Nestorianorum falsitatem, ad se scriptas ab ipso Sixto (vt vidimus) citauit litteras, quas industria viri eruditi Antonij de Aquino nobis codex Vaticanus exhibuit, licet mendosae fatis: cum vero sciamus nondum impressas, hic ipse, euidendas quam potuimus emendatiores curauimus, praeclearum sane antiquitatis monumentum: ostenditur enim, quam verum sit, quod Cyrillus ait, Sixtum magnopere execratum esse Nestorium, & laetatum in isto, inter Orthodoxos concordia. sic enim se habent:

Sixtus Episcopus Cyrillo Alexandria Episcopo. Magna sumus latine adicitati implari, postquam (sicut legimus) ex alto nos Oriens visitauit. Ecce enim solliciti nobis, quia meminem perire volumus, sanctitas tua redintegratum, corpus Ecclesiae suae epistolis indicauit: reuerentibus eius in sua membra compagibus, neminem foris tam videmus errare; quia intus omnes postea fides vna testatur. Latamur & medio nostrum, qui hoc opus fecit, ablatum: soli sibi nunc non crederet (Nestorius scilicet) quod sensit & intellegit obijisse: qui contra hunc nexus est (Cyrillus videlicet) cum profitemur omnibus profuisse. Sed conuenit à tribuibus nos ad laeta transire; quia ipse, cui quaevis moras fuerat, de Ecclesia vniuersali maxore sublato, tempus nobis praestitit gaudiorum. Christus denique Deus noster, quae verè sit sua causa, monstrauit, quando ita rei dignatus est gubernare, vt tanta rei & talis iudicium seruaret suorum conuentus iacerent.

In vnum congregati Apostoli de fide saepe tractauerunt: in vniam nunc conuenientes Apostoli de eius victoria gratulantur. Orelatio digna mittere, digna conuenit! gaudij coelestis iudicium tales habere debuit cognitores: & quia res & causa deposita, locum quoque conuenit mittere. Ad beatum Apostolum Petrum fraternitas vniuersae conuenit: ecce auditorum congregans, auditoribus conuenit: ego audendus. Habuerunt coepiscopi nostri illum congratulationis

Cyri-
listo.
NOVA
CALVM-
NIAE PA-
RANTVR.
X.

XI.

XII.
* qui
SIXTIE
PISTOLA
AD CY-
RILLVM.

* vera.

XIII.

estem

SYNODVS IN NATALI PAPÆ SIXTI HABITA.

testem, quem habemus honoris exordium. Sancta namque & venerabili Synodo, quam natalis mihi dies, sanctorum Dominorum, congregavit, quia sic exordium est, ipse procedit: quando qualem probetur nec spiritu nec corpore defuisse: adjuvit palmæ, qui contentioni non desinit: inquit animorum vota nostrorum, qui videret symbolo primo inter Apostolos tradito derogari: non passus est nefandam caput gaudere solatis, nec rarbati diu fuit luculento gurgite fontis illius perfici puritatem. Ad nos reuerti sunt fratres: ad nos, inquam, qui morbum communi studio persequentes, animarum curam animas sanitates.

XIV. SIXTVS IOANNEM EXCVSAT.

Non se excusati vestro (Nestorio filicet) sanctus frater noster Ioannes adhiberet: non eius blasphemiam predicatione deceptus. Nam quantum rerum exitus docet, suspendit suam sententiam, non rogavit: nam quid in innocentes malorum posset aliud indicare, nisi quod probatur ipse (Deus videlicet) per sacerdotum suos, cuius agebatur causa, sentire? Statuerat hoc nimirum de nostrorum de seriore castro, quod a ducibus fides suaderet perfida indicati: nunquam se a nostro numero separasset, in quem potuit & reuerti. Exulta sicut carissime, & ad nos, recollectis fratribus victor exulta, quarebat Ecclesia, quos recipit: nam si neminem ferre volumus de passibus, quanto magis gaudendum ei est sanitate Reclorum? Legimus, una eius quantitas gaudijs reportata persisterit. & idcirco intellegendum est, quid laudis habeat tantos reuocasse pastores: greges adfectionem in singulis, nec vnus hic causa tractatur, quoties agitur de sanitate multorum. Letamur hic nihil egisse nos praeterquam, quando fructu nostra sententia gratulamur.

XV. SIXTI PAPÆ TOLERANTIA.

Sustinuit frater, certi eos non spinas, sed viuas esse lecturos: in euidenti est nostrorum vindictam gaudiorum, que sanctam Synodum largitate gratulationis implent: vineam suam cultis ille curavit, quem ad custodiendam domum Israel nec demeruit, nec odor miræ David Propheta suffatur. Infandum illud Christo nostro non asseruit sanctam suscepit flamma sacramentum: sed ut hinc videmus consensu demerito, ita de veneris ad nos fratribus conuenit dicere, quia non potuit a diabolo eradici plantatio, quam plantauerat Pater b. Illius ergo sibi ignis atrox, hinc possessoris æterni vinea vindicant: in tantum vt Antiochenae Ecclesie sacerdotum vocari a sanctitate tua iam nunc venerabilem virum & dominum * gaudeamus: & merito vocatur dominus, qui communem Dominum recognouit, qui incarnationis eius voce Catholica nobiscum mysterium consisteret.

XVI. DE CALVMNIIS IN CYRILLVB ILLATIS.

Bene nobis breuiter tua fraternitas, que sunt super eodem negotio gesta, narravit: sed mirati non sumus, quod a discentibus in re compositam legitime detestati & miserant. Nouimus, frequenter patere calumniis vitiatam, nec tamen vniquam posse falsitate superari: votius sunt semper fidem molestia predicant: his namque cum beatitudine copiosa merces paratur in celo, quibus propter infirmam maledictiones, perfectiones, & omne malam præcipitur sustinere. Passus est falsitatem, vt victima n. faceret veritatem: & ideo nunc in altum est falsitatis, quia nullus perire potuit veritati. Expectamus iuramentum fratris nostri Ioannis Hierosolymensis, & optamus venire: scimus ei pro honore & pro labore tuo dare responsum: non est (sicut fratri & coepiscopo nostro Maximo speciem scripsimus) etiam ipse redemptibus difficultis aperire ianuam: vt vere, nisi perditionis ilius, nemo sit perditus; sitq; ei maior se causa legendi, quod meruit solus excludi. Hæc ad venerationem tuam fraternitas necesse sancta scribit, probans tuos in omnibus & confirmans labores; qui tam graues, aut amari non esse poterunt, quia huius impensissimi, cuius omnis leue & iugum suane portamus. Dat. XI. Calend. Octobr. Theod. XIV. & Maximo Constantino.

XVII. SIXTI PAPÆ EPISTOLA AD IOANNEM ANTIQCH.

Si Ecclesiastico corporis gloriam, si eius integritatem dilectio tua considerare dignetur; profecto lætissimè nostram non queret interceptionem. Ipse namque euidentissime res loquuntur, merorem nostrum repente sancti fratris nostri Cyrilli in gaudium sermone conuersum: tantum hanc ergo sollicitudinem nostram nos euasisse delectat, postquam teo nostra fides tua fuit sanitas punitio: nunc se vere exultem, nunc se sentit exultum. Abundant ei in deserto fructus, quia deest vna, quam colligat: hoc habet fructus, qui erga vineam Domini nostram noluit exercere cultum. * Credo ad dilectionem tuam terram curus & ordo peruenit, qualiter ei volumus nostram

admonitione succurrere: reuincimus in præceptis eandem, qui erat blasphemiarum pondere in profunda mergendus. Si negotij qualitate in illa lance peruenimus: nulli non videbitur Nestorius sero demeritatis. cui non profuerit debitas sermo præterit. Fructus nunc præsentibus bonis. nec dicitur habere in tristibus, quibus Dominus gaudere concessit.

Adiuit vniuersa fraternitas, que ad natalis mei commemorat diem: qualiter bono humani generi, Apostolica sedis me præse gratulentur: excedit * licet meritum meum, & extra me hoc esse cognoscam, exordium tamen tui sermonis gratis accipio; quia non est tibi controuersia perferenda, qui Christum Dominum nostrum bono humani generi, ita vt natus est, confiteri: subseruanti Ecclesie addis Luciferum & vbi que lucentem: sed & nunc vos, immo omnes, qui lucis illius signum fronte gestatis. Luciferus constituitur: sint ergo omnes fide predicantes Domini sacerdotes Luciferi & vbi que lucentes: sit & Nestorius ille Lucifer, de quo scriptum est: Cecidit Lucifer, qui mane oriebat: cecidit, sed superbiens exaltatus, sed eius cum ascendere disponit in celum, & ponere super cœli sidera sedem suam. & promittit Altijsimam similitudinem se futurum. Ille ad similitudinem se aprat Altijsimam: iste in suam similitudinem vocabat Altijsimam: hominem namque naturam eam tantummodo predicabat, auferens incarnationis mystrium, & idcirco impugnavimus, quo secundum symbolum fidei & salu nostra subsistit.

Non est terpendi iam tempus: hoste proftrato, transeandam nobis ab his est que bella mouerunt: importunum est victoria tempore adhuc de prælijs disputare. Que hic euidenter rerum fides, quæ ratio maior potest esse, quam vt palma fruatur, auctore Domino. atque bono iucundum, quia in vniuersum fratres nostram copiam habent: ita sanctitatem tuam volumus predicare, que scriptis: expertus est negotij præsentis euentus, quid sit sentire nobiscum. B. Petrus Apostolus in faccessibus suis, quod accepit, hoc tradidit. Quis ab eius se vitæ separate doctrina, quem ipse inter Apostolos primus magister obicit? non hunc audire per alterum, non sermo lectus infirmitas: dicitur est tam alia ore doctoris, non scriptura, non scriptorum passus est, questionem absolutam & simplicem fidem, & que controuersiam non habere, accepit; quam vtiq; meditari, seniper, & in qua manere debemus, vt sensu puro sequentes Apostolos inter Apostolicos esse mereamur. Non parum nobis oneri, non labori incumbit, vt Ecclesia Domini macula desit & ruga.

Quam super hoc esse solliciti nos debemus, clementissimum & Christianissimum Regem curæ respicit. Africe frater carissime, celestis negotio quam te vigilanter impendit: cogitationum seruis sustinuit: nec dignatus sunt terrena curæ, nisi celestibus parissent. Quoties Apostolica sedem, quoties diuersos fratres eorum sermo commouit, impendit se eius negotio. Qui eorum vniquam negavit Imperio? sicut se illi fuerat sollicitudinem suam, qui eam cum grandi reddat vitiora: de qua nos non consensu gloriari, qui caliginem Regem videmus federatos Reges habere terrarum. Intellegimus (sicut ait Daniel e) & erigiti sunt qui iudicant terram, quando (sicut dicit alibi f) ipsi & omnes populi laudant nomen Domini. Ergo quia vna (sicut dicit Apostolus g) fides est, & vincens obtinuit, dicenda credimus, & tenenda dicimus: nihil vltra liceat nouitari, qui a nihil aliud conuenit veritas: dulcida & perfidius maioram credulitas nulla canis permissione turbetur, habet probatum nobis verum fratrem & coepiscopum nostrum Maximianum Constantino, Ecclesie sacerdotem, diuino illic iudicio constitutum: vt egritudine mortuum, quem astantia venena spiritus insuderant, superet simplicitatis dulcida succedens; qui nos illa aliud, quem credimus, poterit predicare, nisi quod a decessoribus meis nobiscum positus frequenter audiuit. Dat. XI. Kal. Octobr. Theod. XIV. & Maximo Constantino. Ex his igitur omnibus quam perspicue constanter Nestorianorum calumniam de Sixto Pontifice sparfit, quod depositionem Nestoriani animo insensu tulisset.

Sed quod superius demonstratum sit, complures fuisse, qui Cyrillo minime in hac referent, neque cum Ioanne Antiocheno Episcopo participationem abquam habere vellent, sed seorsum abique capite Synaxes agerent: noquam ex his sectam esse constatam, quam Acephalorum nominant antiquitas. Liberatus diaconus exultauit b, Ceterum receptor illa sententia est, vt non nisi post Chalcedonense Concilium Acephali heretici cepti sunt nominari: testatur id inter alios Leontius Scholasticus i. Subdit autem Liberatus: Tunc & Euergetus Præsidem Pontis apolloniæ

XVII. *excedit BE LITTE RIS IOAN NIS RO MAM MIS SIS AD LIT TYM CLIA. XIX. dPfal. QUANTITA FIDEI AP OSTO LIC. E. D. XX. COMMEMORATIO DATI IN VII. IMP. REGIA REGRIO. NEM. cPfal. sPfal. d. ePfal. 4. XXI. b Liberat. diacon. d. d. e. 9. in. f. Lucei. i. de. sec. h. i. e. g. i. m. o. n. o. n. s. h. b. h. i. e. i. s. a. n. t. i. s.

regina Episcopus adiens exemplum litterarum Theodoretii, qui scripserat contra duodecim capitula Cyrilli, dixerit illud Cyrillo, ut responderet ad ea, & sua capitula exponeret. Quod gratissime suscepit Cyrillus, facti expositionem capitulorum suorum, & ad interpretationem duodecim addens expositiones, quo videtur plenam pro se reddere rationem. Itaque Cyrillus suscipiente & defendente fidei Orientalium Episcoporum, & sua capitula exponente, per octiduum Ecclesia rediit ad eam. In qua pace & iudicio Ecclesia, inimicus pacis exulit, non quia non quiescit, aliter enim non mouere vult sua, & super remanere eorum. Hic dicitur Liberatus: quae vero his subdit, nos suo loco dicemus. Quantum autem fuerit necessitata eiusmodi posteriori Cyrilli interpretatio, inde colligere potes, quod Theodoretus in epistola ad Dominum Antiochenum, quantum idem Syri Episcopi ad ea demolenda laborauerunt, tradidit his verbis: Sicut enim inquit iuxta morem consuetudinem Synodi quinquaginta Synodicae Gesta & scripta, quae duodecim capitulorum damnationem ostendunt, haec ipse: ut non mireris, si ad pacis soliditatem voluerit posterioribus scriptis Cyrillus cuncta penitus elucidasse.

suo discipulo, primo eius Ecclesiae Episcopo, quae ordinare deberet, admonitus ante fuerat. Cum interea accidit, ut S. Cornelius Forocorneliensis Episcopus vna cum suo diacono Petro domine inuideret ipsum Sixtum Pontificem: qui intus Petrum, ipsum plane illum esse cognouit, quem Princeps Apostolorum in Rauennatem Episcopum fore ordinandum ostenderat. Moxque iubet Rauennates adesse, & qui inlituendus esset ipsorum Episcopus docuit, nempe diaconum Forocorneliensis Ecclesiae Petrum, sed resistentibus illis, ac reclamantibus haud moris esse ex alterius Ecclesiae clero assumi aliquem in Ecclesiae Rauennatis Episcopum, compulsi Sixtus fuit ea de re diuinum consilium apertire, & visionem illam acceptam notam facere Rauennatibus; qui tandem acquiescentes Pontifici, cunctis rite peractis, gaudentes cum Petro à Sixto ordinato Episcopo reuerii sunt: extrinsece dilucidè declaratum est, nonnulli Deo electum fuisse, quem admiranda morum sanctitudo & doctrina insignis mirificè commendauerat. haec prodita sunt ex antiquis Rauennatis Ecclesiae monumentis, quae vir disertus Hieronymus Rubens commentario edito egregie illustrauit. Porro quod ad ipsius Petri tyrocinium pertinet & educatoris, sum Cornelium, haec ipse Petrus aliquando pro concione locutus est: Cornelius namque memoria beatus, vita clarus, sanctis virtutum titulis vltique fulgens, operum magnitudine notus vniuersis, pater mihi fuit, ipse enim me per Euangelium genuit: ipse pius piissime exortauit: ipse sanctus sanctam inuitauit seruitutem: ipse Pontifex sacris obtulit: & consecravit altarium: & ideo mihi carum colendum, Cornely nomen. Amor ergo cognominis me compellit Cornelienis Ecclesiae desideria desiderare intercurrere. Et haec de Petri primordis, reliqua inferius suis locis.

Hoc item anno S. Prosper reuulsi in Occidente, & clanculo serpenti haereti Pelagianae se validis scriptis opposuit. Periculosum quidem in Ecclesia bellum excitari videbatur non ab hostibus, sed ab iis, qui Catholico nomine in Ecclesia versantur, immo & magna cum laude aduersus Pelagianos errores valentioribus telis pugnaue vili fuissent. Quis enim caueret hoste, quem in callis Fidelium militantem in hostes recitellae iacula peruidisset? Tale quiddam hoc tempore accidit in Ecclesia. Cum enim (vt supra dictum est) Ioannes Cassianus presbyter Maffliensis Ecclesiae aduersus Nestorium, dilecti atque perulsi de Incarnatione Domini commentarium edidisset, eodemque volumine Pelagium atque Pelagianos velut eius haereticos primos auctores vehementer exagitasset; factum esse vitium est non nullis, vt calamitate loco duceretur, quod à Catholicis vitis, vt Prospero & aliis, ipse Cassianus Pelagianae haereticis in crimen adductus esset, ac proinde editas ab eo Collationes Patrum absque erroris suspitione Fideles incaute legerent absque delectu, vt pote viri Catholici, cuius cuncta esse Catholica existimaret: vnde accideret, vt iidem nescientes efficerentur ad istem ex parte Pelagianis, qua aduersus gratiam ab eo liberi arbitrii vires praedicarentur. His igitur latebris malis vt occurreret S. Prosper, aduersus Collatorem librum hoc anno conscripsit, & quidem eruditione insignem, quo & vena produntur, & aduersus ea antidotum praeparatur.

Id quidem hoc ipso anno S. Prosuperum praestitisse, ipsius testificatione liquet. Etenim cum in operis praefatione annos numeret & viginti & amplius nempe exactos. Quo (inquit) contra inimicos gratiae Dei Catholicis acies huius viri ducta, nempe S. Augustini, pugnat & vincit. idemque tempus illud numerate incipit ab anno Concilii Carthagenensis, in quo primum Caesellius damnatus est, vt quae subdit ipse declarat, & docent ea, quae de ortu eius haereticis in Chronico profertur, ducens eiusmodi annorum numerum à Luciano Consulatu, qui est annus Domini quadringentesimus decimus tertius: plane constat dictum numerum annorum viginti in hunc ipsam annum definere, quo Consulatu gessit Theodosius Augustus decimum quartum cum Maximo, quo ipse sanctus Prosper in Chronico eiusdem Ioannis Cassiani honorifice meminit verbis istis: Ioannes monachus, cognomento Cassianus, insignis & sanctus scriptor habetur, quibus sane verbis etiam adhuc vna superstitum fuisse ipse

XXXV. PELAGIANAE HAERESIS SVB CATHOLICO NOMINE CEAM SEPTEMIT.
XXXVI. Prosper, contra tractat. Prosuper detegit insidias Pelagianorum.

XXII. Quod vero, damnato licet & vltique Nestorio, & in vnam sententiam Occidentalibus Orientalibusque conuenientibus Episcopis, nonnulli nihilominus pro eodem Nestorio certamen instaurant, non alium de his fiducia creuit, qui quodcum Nestorio mitus actus est, nam apud Antiochia in Monasterio suo S. Euprepij nominato libertate agere, & cum omnibus quos velle, consuetudinem habere permittitur, qui ob execrabilem haereticum longè longus extra Romanum orogem deportandus erat, vt factus est postea, sero tamen aenisi post insidiam à Deo flagella. Qui enim ista postremis vobis monentem sanctae memoriae Caesellij non audierit Theodosius Imperator de longius relegendo Nestorio, diuinam in se ipsam diuina concitauit. Sicut enim cum huiusmodi haereticis defendetur, in tuosissima clades illa insidiosa est. (vt vidimus) Romano Imperio, cui Romanus exercitus in Africa magno dedecore Romanis nominis & Catholicae fidei peritus profertur, cum vicerunt barbari Orientalem & Occidentalem Romanos exercitus, & Ariani Catholicos sub iugo miserint: ita nunc (o mirandum!) cum inuenerit damnatus Nestorius liber inter Catholicos agere, Constantinopolitana ciuitas portendosa affecta est clade hoc ipso anno, cum triduo incendio magna est ex parte consumpta.

XXXIII. Sub huius enim anni Consulibus haec S. Prosper in Chronico: Maxima verbi regis per Septentrionalis per tres dies incensa, collapsa est mane Augusto, haec Prosper, eadem quoque & Marcellinus, Socrates & idipsum affirmat sub idem anni huius Consilii, accidisse, incendium quidem tale, quale nunquam antea visum audiuimus fuerat, sed ait biduo perdurasse, cum scilicet vehementioribus grassaretur augmentis. Verum quod Nouatianorum basilica non conflagravit, miraculo tribuit Pauli tunc temporis Episcopi Nouatianis celebrari solitam annue festam diem eius liberationis XVII. Kal. Sept. Caeterum nulla vniquam fuisse vel esse potuisse miracula haereticorum, sepe superius demonstratum est, & leuissimam nulliusque momenti esse fide haereticorum sectae sine hominibus miracula adscribentis. Porro quod ad incendia spectat, ista & alia mala committisse pati regiam ciuitatem, affirmari posse videtur, quod aduersus Ephesinum Concilium, qui erant rerum arbitri Nestorio famulenti, & damnato licet complures ipsorum facere non desinerent: siquidem ex litteris eiusdem Nestorii Euanrius d. narrat, toto quadriennio post damnationem, in dicto S. Euprepij monasterio variis ipsam esse affectum honoribus, & plurimis donatum premis. Quomodo autem, sero licet, post sequentem annum in Oalim inaccessam solitudinem fuerit deportatus, suo loco dicemus.

XXXIV. Sed quid hoc anno in Occidente? Cum Rauennates Romanis venissent ad Sixtum Romanum Pontificem cum decreto electionis Rauennatis Episcopi, quem in loco Ioannis nuper defuncti subrogatum elegerant, praeter sententiam Sixtum renitentem inueniunt; qui à S. Petro Apostolo per vitium sibi apparente vna cum S. Apollinare

declarat: vt planè intelligas, cum Gennadius ait, cum post scriptos libros contra Nestorium finem riuendi fecisse, significare voluisse, nihil praeterea, superueniente morte, ab ipso scriptum fuisse, peruenisse ipsum quidem ad annum Domini quadringentesimum trigentesimum quintum, Trithemius tradit, cui tamen haud iniurè cōsenserimus. Certè quidem sanctum Prosperum redarguisse Cassianum adhuc viuientis scripta, non solum quæ in Chronico tradit ostendunt, sed & quæ habet in fine operis manifestè declarant, his scilicet verbis de Cassiano & aliis S. Augustini reprehensoribus agens: *Quorum tamen, dum adhuc non sunt a fraterna societate dimissi, toleranda magis est intentio: quam desperanda correctio: donec Dominus per Ecclesie Principes, & legitimos iudiciorum suorum ministros, has quæ per paucorum superbia, & quorandam imperitiam sunt turbata, componat.* hæc Prosper, cum perorat: quibus intelligis Cassianum inter Catholicos profellores adnumeratum.

a Prosp. ad. huius Collat. in fin.

XXVII. PROSPER SIXTVM PONTIFEX CITAT IN CASSIANVM. b Aug. lib.

Per Sixtum autem Romanum Pontificem S. Prosper persequitur, quod optate se dicit, paulo superius significauit his verbis: *Confidimus Domini protectione perstantum, vt quod operatus est in Innocentio, Zosimo, Bonifacio, Celestino, Romanis prædecessoribus Pontificibus, operetur & in Sixto; & in custodia Domini gregis has sit pars gloria dicit referenda passuri, vt si illi in hoc obsequio manifestos; ita hic depellat occultos: illo auribus suis dulcissimi sensu (nempe Augustini b) insinuantur sermone, quo collaborantem seconi horum atus ostendit: Sunt enim quidam insidiosè damnum, qui impietates adhuc liberè defendendas putant: & sunt qui occultos penetrant domos; & quod in aperto clamare iam metuent, in secreto seminare ueniunt: sunt autem, qui omnino siluerunt, magno timore compressi, sed adhibita corde retinentes quod ore tam proferre non audent, qui tamen esse possunt fratres ex parte in suis dogmatibus defensionis uolunt. Proinde alij sceleris uocandi, alij uigilanti uisigandi: alij tractandi quidem sentis, sed non segetis sunt docendi, vt si non timeant, ne prodant, non tamen negligantur, ne pereant, hucusque recitat Prosper S. Augustini uerba scripta olim ad Sixtum ipsum cum hæc esbyter esset, quibus opportunè cum in hos occultos Pelagianos insectandos inflammat. Quid autem Sixtus egerit, incertum est: earems enim eius Pontificis scriptorum monumentis, quæ & aduersus Nestorianos quoque fuisse edita uidentur. Constat tamen Cusmodi Proserii inscriptionem effectum minime casuisse.*

XXXVIII. CASSIANI SCRIPTA PURGATA.

Siquidem Proserii admonitione illud in primis factum est, vt Cassiani scripta cauere legentur & corrigentur, postissimum uero Collationes ipsæ: quæ cum valde proficua esse cognoscerentur uitam Christianam excoltiorum sectantibus; ne pro medela ipsos haurire ex eis uenenum cōtingeret, à nonnullis emendate fuisse reperiuntur. Primum quidem omnium id præstitit S. Eucherius, Lugdunensis tunc Ecclesie presbyter, cum Cassiani opera compendiosè seligens, quæ utilia uiderentur, in epitomen accurate redegit: haud enim dubium à Catholico uiro non nisi Catholica selecta fuisse relictur id quidem Gennadius & ipse Massiliensis presbyter, qui sanctitatis titulo suum Callianum sic extornat hic, et bis: *Sed & S. Cassiani quaedam opuscula lato sensu seruatione, idem Eucherius angusto uerbi resolutionis rramite, in vnum coegit uolumen.* hæc Gennadius eiusdem farinae cum Cassiano; qui ne diceret, erroribus confutatis Eucherium expurgando contraxisse opera Cassiani, latum sermonem circumcidisse præterit.

c Gennad. de vit. lib. 2. c. 67.

XXIX. d Cassi. Inp. diu. lib. ca. 19. EXPURGATA. CASSIANI. e Adm. Chron. an. 433 in fin.

Quod autem in Gallis Eucherius id ipsum, nempe Cassiani Collationum expurgationem Victor in Africa præstitit; de quo ista Cassiodorus d: *Cassiani dicta Victor Martyr-tanum Episcopus Africae, ita Dominus iuuante, pergit, & que minus erant, addidit, vt ei rerum istarum palma merito conferatur: quem inter alios de Africa partibus cito nobis credimus esse dirigendam.* hæc Cassiodorus: sed putamus ipsum spe frustratum, non accepisse; siquidem Ado Viennensis Episcopus, ab ipso Cassiodoro id operis, vt Cassianum corrigeret, elaboratū affirmat, dum ait: *Opera illius à Catholicis cauti sume legenda, maxime de libero arbitrio & gratia: sed & Eucharistiarum heresi-ticantibus sanis. Erroris illius Cassiodorus Rauenatium Senator purgare uolens, non ad plenum omni ex parte potuit, hæc ipse Ado. Sed numquid Augia stabulum liber ille, qui tot icopis emun-*

dati non ualuit: Falli certo scias, qui ex eo, qui prae manibus habebat Collationum hæc Cassiani, defendunt ipsum fuisse omnem ex parte Catholicum, vt uideat potes in appendice ad Cassianum Romæ editum perinde atque si quis cum aliquem uideat esse sanum, ex eo numquid antea a grotis uelit al-terere. morbosum quidem olim fuisse uolumen illud, ex medicorum in eo impensa diutius arte certo certius intel-ligere potes. Nisi libeat aulcultare Gennadium, quæ Pelagianum, Cassianum excusantem, Prosperum uero dam-nantem his verbis: *Legi & librum Proserii in personam Cassiani aduersus opuscula Cassiani sub persona Collationum: quæ Ecclesia Dei salutaris probat, ille insinuat nocua.* Quoniam uero Cassianus & Pro-serii de gratia & libero arbitrio sententia fuerunt, in aliquibus suis contrariè inueniuntur. His etiam Proserii post obitum beati Augusti-ni librorum eius contra hereticos inimicos gratia Christi defensionem ce-tipit. hæc quidem Gennadius: sed dum Prosperum dam-nat, absoluit; & dum Cassianum absoluit, damnat. Et enim si Prosper impugnat Cassianum, & defendit Augustinum, plane refragante illi S. Augustino, Cassianum condemnat, & defendentem Augustinum S. Prosperum absoluit. Sed an uerum sit, quod collega Gennadius ait: *Ecclesiam Dei probe sic optulit Cassianus ut Catholica, quæ (inquit) ut uina Proserii insinuat: Gelsasi censuram consilii, quæ eadem Cassiani opuscula inter apocrypha, vt in iunice Catholica, reuertuntur.* At de Cassiano ita tenemus.

Ad finem præsentis anni, nempe mensis Decemb. euo-lutus iam anno vno & mensibus octo à creatione Sixti Ro-mani Pontificis (vt habent res geste Romanorum Pontifi-cum) celebratum est Romæ Concilium in eandem ciuitate Sixti Pape, cum ab Anicio Balso Exconsule turpezalium, ex-actatus est; cum ipse Pontifex spontè uoluit suum iudici-um in Synodo causam. Repertuntur quædam Acta eius Co-cilij nimia antiquitate corrupta, atque uindicte deprauata, quæ, ne quid habeat quod desideret, & alium cognari pe-tere lector, hic addenda præsumimus. Quorum cum diuerfa sint exemplaria, in aliquibus eorum præposita habentur Consules atque dies, sed mea sententia ueritatis, quæ ipse qui-notatum habeat diem sexto Kalend. Septemb. antiquadringentesimi & quadragessimi, qui contrigit post obitum ipsius Sixti, nimirum sub Consulatu Valentiniani & Ana-tolij, quibus Romanum Concilium de expurgatione ipsius Sixti in eis legitur congregatum; in quo & sexto Kalem. Septemb. condemnatio facta ponitur eius accusatorum, Reddamus nos hic ea; quæ licet inueniuntur repetantur, facta tamen collatione aliorum exemplarium cum his, quæ habentur typis excusa, hic tibi ea penè emaculata, sty-niam ita & in omnibus atque uera describimus:

Valentiniano & Anatolio uirum clarissimum Consulibus, Crescen-tinus quidam ex nobilibus rimens Deum, quas composuerat per amum uera sua, omnes & ualitates suas Ecclesie reliquit. Et in integro Ecclesia fecit hereditatem que insinuat. In qua demisit per aduocum in partibus Si-cilla, quod nomen dicitur Agianum, quod præstat solibus septingentis. Secu hoc prædium procomum non longe erat prædium Mariani. Veniens autem in urbem Romanam Orlaunum seruum Mariani, in-finuauit Mariano, & laudauit per aduocum Ecclesie. Tunc Mariani-us perrexit ad Episcopum uirum Roma Sixtum, & cepit rogari pos-tulare ab eo fundum Ecclesie supra dictum. Respondens Sixtus Ep-isopus uirum Roma, dixit: Nichil ex meo reddidit, carissimo fili, acce-pit Ecclesie, uide pauperum senectus subleuari desiderat: nec uiri Ecclesiam subuertere. Hoc audito Mariani uoluit intra septimum & discessit. Epiphanius uirum ingenium ex nobilibus parentum pro-creatus & facultatibus diuisis se meritum fuerat, quasi in domo sua Ecclesie: hic uenit ad Sixtum Episcopum, & cepit rogare eum, ut in-genitatis eius seruaretur per Ecclesiam. Veniens autem Sixtus Episcopus uirum Roma ad Bassium, cepit rogare eum de ingenitatis monimen-to. Tunc iratus Bassius respondit ad Sixtum Episcopum: Nemo iudica-uit dominum ex castro serui. Mane nisti, & uolueris prædium tuum oc-cupant. Exiens autem Sixtus Episcopus, uenit ad Valentinianum Au-gustulum, & cepit rogare eum de ingenitatis Epiphani, tantum ut illi-rogato Angusti monitus per Ecclesiam uindicta arerit. Et cepit suadere sicut dicit Ecclesiam semper subleuari gratari.

Uratu autem Mariani de bu, quæ supra dicta sunt, uenit ad Bassium, dicens quodam de materia Sixti Episcopi, & alud per

XXXI. CONCILIVM ROMANVM CASSIA CONTRA PELAGIVM. XXXII. ACTA V. ACCV-SATIONIS EPISCI ARGENTINENSIS. XXXIII. * quali

Petrus audierat sermone Sixti Episcopi, quod consecratam suprasset. Confusus intro, cooperuit ambo accersire cum apud Augustinum Valentinianum: ita ut accenderetur Augustus & mater eius furor: Et suspenderent se inuicem a communione. Sixtus autem Episcopus vrbis Rome sciens omnia, quae de eo ad Augustinum intus dabatur, & quia a communione multum populum Romanense sequebatur, venit ad Basilicum B. Petri Apostoli, & fecit quasi supra scriptum verbum, & per Leonem diaconum populo enarrauit dicens: Si delicta mea contra me sunt, semper, probatio quare non sit? Et cepit omnia peccata verba clamare, ut dicta eius Augustus & clerus vrbis Rome probaret examine.

Audito hoc Augustus Valentinianum dixit: Via petitis. Et inquit seorsum secundum dicta. & congregati vniuersam Senatam vrbis Rome, & Sixtus Episcopus congregati presbyteros vrbis Rome, & clerum necnon & monasteria sanctorum Dei. Et sederunt in vno consilio in basilica Helentina, quae dicitur Sessorianum atrium: & cepit fluitare clamans dicere ad Augustinum: Intrent qui separauerunt filium a matre Ecclesia, & corrodentur vniuersa velaminatorum sui. Augustus autem Valentinianum tacebat. Respondit Leo diaconus, & dixit: In tua petito non abscondatur. Erant autem ibi Patricij Ecclesiasticus isti, Patricius Exconsul, Anatolus Exconsul, ipse Bassus Exconsul, & Marinianus Patricus, Signifilius Patricus, Honoratus Patricus, Fronteus Expraefectus, & Advocatus isti, Quirinus, Denterius, Alexander, Heliosianus: presbyteri autem Romanos omnes quatuoraginta, & diaconos quinquaginta. Introiit autem Episcopus presbyter, & dixit: Quoniam in meo a dario sit, in dicitur, carum iudicet, tamen in meo iudicio non abscondatur veritas. Respondeo Augustus Valentinianus, & dixit ad Bassum: Consistere publice inuicem imitaciones tuas: quoniam si non probaueris, erit obnoxius Ecclesiae & Pontifici: nam & damnatio tibi comminet. Et iterum Augustus dixit ad Maximum: Patris Maxime, in gloria sua postulat tuam. Louant se Augustus, & desit in arbitrio Sixti Episcopi iudicare iudicium suum. Et discesserunt cum Augustus omnes. Et erat sicut in presbiterum vrbis Ecclesiae, ut cum gaudio & loco discederet Valentinianus Augustus ad Sixto Episcopo, insulatus Mariniano & Basilio.

Alia autem die fecit colligi omnes presbyteros vrbis Rome, & sed ad in eodem loco, ubi consueuerat Augustus, & fecit conuocare Concilium, & damnauit Bassum & Marinianum, ita ut in conuocato ambobus simul subleuaret: & misit auctoritate munimen super omnes Episcopos. Audientes hoc Bassus & Marinianus, cepit Bassus graviter ferre, Marinianus desistere, ita ut Bassus per acta sua, quae compulsi fuerunt per omnes annos vitae suas, omnia Ecclesiae derelinqueret, ut ad communionem admitteretur, & non subleuaretur. Nam & Marinianus ore proprio clamabat, dicens: Scriptum est in verbis Euangelicis: Dimitte & dimittetur tibi. Hoc cum audiret Sixtus, dixit: Scriptum est in Euangelica doctrina verbis: Qui peccauerit, in hoc saeculo dimittetur ei: qui autem peccauerit in Spiritum sanctum, non remittetur ei neque in hoc saeculo, neque in futuro. Et eos reuocauit ad communionem, ita ut de hoc saeculo ambo se transferrent, & dimittantur eis Sexto Kalen. Sept. ita tamen ut Sixtus Episcopus sedens in sede sua se iudicaret, dicens & proferens Euangelica verba per eandem doctrinam, dicens: Non est sermone supra dominum, neque discipula super magistrum. Et quia dixerunt Bassus & Marinianus, quod serui assenserunt negotiorum, relegit Euangelia in loco ubi scriptum est: Sedente Iesu & scribente digito in terra, & quia non inueniebant in dicitur, quomodo eum damnarent, aliter aut addiderunt ei, & hoc respondit Iesus: Si quis ex vobis sine peccato est, iniiciat super ipsum lapidem. Et haec verba Euangelica iudicabat sedem suam. Actum in basilica Helentina, haec tenus Acta.

Quod autem varia lectio verborum illorum: Et eos reuocauit ad communionem, vel: Nec eos reuocauit ad communionem, priori lectioni consentit epistola eiusdem Sixti ad Orientales, in qua haec leguntur: Condemnatus est memoratus Bassus in dicta Synodo, ita tamen, ut in vltimo die viaticum ei non denegaretur propter humanitatem pietatis Ecclesiae. Porro quod ibi ponitur Marinianus derelisse Pontificem, & idcirco illa subditur verba Sixti: Qui peccauerit in Spiritum sanctum, & sic accipere, quod scilicet sic idem veniam postulasset. Sed cum in petitione veniae persistissent ambo, eosdem illi subditur esse reuocatos ad Ecclesiam. Sed maior inde subditur difficultas: quomodo condemnatio Probi & Marinianus facta legitur sub dictis Consulibus sexto Kal. Septembris, & epistola ad Orientales a Sixto scripta de Bassi obitu

& sepultura data habetur sub eisdem Consulibus Kal. Aprilis? & quoniam pacto in ea epistola pro Anatholio Consule Florentius cum Valentiniano ponitur? Sed & inde maior augetur difficultas, quae ratione eo anno ea die Augustus consecra Acta ista leguntur, cum obiisse Sixtus dicto anno longe ante legatur, nempe quinto Kal. Aprilis? Sed & quomodo eadem subsistet epistola, quae data legitur Kal. Aprilis, cum dictum sit eo anno V. Kal. eiusdem Sixtum esse defunctum?

Vnde cum haec subsistere nullo modo queant, quod sibi inuicem aduersentur: certe quidem aliunde, quam ex dictis Actis eiusmodi existimo esse petendam historiam, & e puriori fonte hauriendam esse, nempe ex libro de Romano Pontifice omnium peritissimo: ubi cum agitur de Sixto, non vltimo eius sedis anno, sed hoc ipso anno secundo eas esse passus ipse calumnias legitur, his scilicet verbis: Hic post annum & menses octo criminatur a quodam Basilio. Eodem tempore audens hoc Valentinianus Augustus iussit Concilium & sanctam Synodum conuocari: & facta conuocata cum magna exanatione per iudicium Synodum purgatum a quinqueaginta Episcopis, & condemnatur Bassus a Synodo, ita tamen ut vltimo die viaticum ei non negaretur propter humanitatem pietatis Ecclesiae: Hoc audens Valentinianus Augustus cum matre sua Placidia Augustas, furor sancto commotus, proscriptioe Bassum condemnauerunt, & omnia praedia facultatum eius Ecclesiae Catholicae locauerunt. Qui Bassus natus diuina iura tres menses moritur: cuius corpus Sixtus Episcopus cum Iustianibus & armenibus membris suis tractans recondidit & sepeluit ad beatum Petrum Apostolum in cubiculo parentum eius, haec ibi. Erat autem Aniciorum sacra aedes post abidem basilicae S. Petri, de qua diximus pluribus ad hunc superioris tomis, in qua erant Aniciorum sepulchra: Bassus enim & ipse Anicicus erat, qui ante annos duos cum Antiocho gesserat Consulatum. Ex his igitur, quae veri germanaque sit de Sixto & Basilio historia, quae uel spuria & deprauata, penitus habeatur, lector intelligat.

Sed quod si his, quae ad spuria de Sixto Acta pertinent, versetur oratio: non praetermittimus dicere de Actis illis, quae inter eundem Sixtum Rom. Pontificem & Polychronium quemdam Hierosolymitanum asserunt Episcopum tranfacta leguntur ibi post recitata Acta Sixti cum Basilio. Quae in primis cum notata Consulibus Valentiniano septimum & Anticium habeantur, certe quidem non ad Sixti Papae tempora, sed ad Leonis Magni sunt referenda Pontificatum, nempe ad annum vnde cum sedis eius. Verum his longe grauiora caim de historiam labefactant, nimirum nullum dari locum vel tempus ubi Sixto vel Leone aliquis Polychronius nomine Hierosolymorum Episcopus esse potuerit, sedente iam ab anno Domini quadringentesimo vnderigesimo Iuuenalis Episcopo post Praxillum, propagante quae eodem usque ad annum Domini quadringentesimo quinqueagesimo septimum. Interfuisse uideum eundem Iuuenalem duobus Conciliis oecumenicis, Ephesino, de quo actum est, & Chalcedonensi, de quo dicemus sequenti tomo, ex ipsorum Actis luce clarius redditur exploratum, adeo ut nec minimum quidem in dubium id valeat reuocari. Haec igitur cum ita se habeant, ubi erit vel Sixto vel sub eius successore Leone Polychronij locus, ut quomodocumque sub signatis Consulibus illa potuerit Acta esse consecrata?

Quae praeterea ibi leguntur de obfessa ciuitate Hierosolymorum hoc tempore, nullo modo subsistunt. Rursus vero nec apud Nicephorum Episcopum Constantinopolitanum, qui rexit catalogum Episcoporum Hierosolymorum, neque apud Nicephorum Callistum, vel Euarium, qui horum temporum Orientalis Ecclesiae profectum sunt re gestas, usquam vel leuis saltem Polychronij nominis mentio habetur. Vnde autem eiusmodi soluti possint loci, & ea Acta probari, haec tenus non inuenimus: quae tamen, ut legitima citata letimus a Nicolao Romano Pontifice in epistola ad Michaellem Imperatorem, & a Petro Damiani in epistola ad Henricum Raennatem, atque ab aliis postea recentioribus de illis minime dubitantibus. Libenter equidem audirem, si quis esset, qui eadem Acta veritati in omnibus redderet consentanea, vel saltem aliqua ex parte uerisimilia. licet enim in his plurimum laboris in sumptum, nihil

XXXVII. LEGITIMA HISTORIA DE ACTIS SIXTI CYM BASIO.

XXXVIII. ACTA SIXTI CYM POLYCHRONIO CVIVS FIDEI SINT

XXXIX.

præterea sum consecutus, nisi ut impossibile esse repererim, ad veritatis lineam eadē reuocari aliquo modo posse: cum ergo ea esse talia nactus fuero, abstinere ab illis recensendis consilium exstitit: cum præsertim, qui ea cupiunt, habeant libi, ubi legant.

IESU CHRISTI Annus 434.

SIXTI PAP. THEODOSII 27. IMP. Annus 3. VALENTIN. 10.

Quorundem sequitur quadringentesimus teigesimus-quartus Domini annus nomine duorum Consulium Asparis & Areobindæ Kal. Ianuarij aperitur: cuius pridie Idus Aprilis Maximianus Constantinopolitanus Episcopus, cui annos duos & menses quinque Ecclesiæ præfuit, ex hac vita decessit. hæc Socrates a. qui & de substitutione Procli Ipeccatissimi viri in locū eius hæc scribit: Tunc erat forte septimana teiniorum: quæ proximè festum Paschæ autegreditur, diei, eiusdem, qui vulgo dicitur quintus. Quo quidem tempore ab Imp. Theodosio res prudenter tractata fuit. Nam ne controuersia vel tumultus denuo in Ecclesiâ crederetur, abiecit cancellatione, dum adhuc Maximiani corpus insepultum iaceret, per Episcopos, qui ibi aderant, Proclum in sede Episcopali collocandum curauit. Huic autem negotio suffragabantur epistola Cælestini Episcopi Romani, quæ ad Cyrillum Episcopum Alexandriæ & ad Ioannem Episcopum Antiochenum & Rufinum Thessalonica Episcopum misit, quo eos doceret, nihil obistere, quo minus, qui vnus ciuitatis vel nominatus fuit Episcopus, vel etiam esset, in aliam ciuitatem trāsferretur. hæc de substitutione Procli Socrates.

II. Quod autem ad litteras de Proclo a Cælestino Romano Pontifice datas pertinet, hæc hoc tempore post obitū Maximiani illas scriptas esse dicere possumus, cum nullum interefferit temporis spatium, quo ipse Maximianus Pontifex reddi certior potuisset: sed neq; hoc tempore Cælestinus, verū Sixtus eius successor Romanæ præerat Ecclesiæ: scias autē has datas fuisse litteras a Cælestino, cum damnato Nestorio, in locum eius Catholicis subrogandus fuit Antifites. Cui enim tūc iacet omnes emineret Proclus, qui ex presbytero Ecclesiæ Constantinopolitanæ hæc I pridem creatus esset Episcopus Ecclesiæ Cyzicenæ, & ob eam causam ab electione in Episcopum Constantinopolitanum repellendus videretur: Cælestinus tunc Romanus Pontifex litteris significauit, illud minime debere esse impedimento, quo minus ipse Proclus eligi posset. Sed cū tardius Cælestini litteræ allatæ Constantinopolim essent, iā electo Maximiano, Theodosius Imperator ex eorumdē Cælestini litterarum præscripto Proclum modo mox eligendū curauit.

III. Fuit autē Proclus iste discipulus S. Ioannis Chrysothomi, & in ipsa Constantinopolitana Ecclesiâ eloquentia clarus, ut quæ superius de eo dicta sunt, manifestum reddunt. Ex quibus memoria lapsus intelligas Socratem, dum non Chrysothomi, sed Attici fuisse scribā affirmat: & nisi dixerimus in eadem functione Attico etiam inseruisse. Porro cum idem auctor Procli virtutes commendat, manufacturine potissimum eum enituisse testatur: sed quod ait nullum hæreticorum ab eo fuisse veratum, id qui dem ignauus potius, quam studiosi pastoris super gregem vigilantis esset. Verum quæ de eo inferius dicentur, quam omni ex parte Proclus laudandus sit, facile demonstrabunt.

IV. Huius occasione translationis Procli ex Cyzicena in Constantinopolitanam Ecclesiā, Socrates de Siluano Episcopo eiusmodi narrationem instituit: c. iam vero (inquit) de Siluano, quem Philippopolis vbi Thraciæ Troadem translatus, dixi, non incommode arbitror pauca commemorari. Siluanus primum in Troas Sophista (sibola Rhetoricam dicit: qui quoniam religionem Christianam diligenter excoluit, & monasticum vitam exercere nitentur, pallium philosophicum gestare noluit. Postea Atticus eum accessit ad se, & Episcopatu Philippopolis eum donauit: qui triennio in Thracia, etiam degens, cum frigus tolerare non posset (corpus enim habuit exile admodum, & imbecillum) obsecrabat Atticam, ut in eius locum alterum subrogaret Episcopum, se non ob a-

liam causam quam ob frigus accusare vitam in Thracia trahere docuit. Siluanus igitur has de re in eius locum sufficit, Constantinopolim commoratus est, inuasiuamque viuendi disciplinam semper excoluit. Adeo enim ab omni fastu alienus fuit, ut seponerem in frequentibus multitudinem ciuitatis, qua tunc celebris erat, sandalis indutus ex serico confectis incederet. Non longo tempore interposito, Episcopus Troadis moritur: qua de causa Troades veniunt Constantinopolim questum Episcopum.

At dum Atticus secum consilium inibat, quem ad illud munus designaret, forte Siluanus in eius conspectum venit, quoniam vidit Atticus & consensum curam cogitandi deposuit, & ita Siluanum advocatum est: Non est vlla tibi amplius excusatio, qua minus Ecclesiæ administrande curam suscipias: nam Troas nihil habet argenti: ecce ibi locum amonem, quem Deus corpori tui imbecillitati parauit. Ne cuncteris igitur, sed Troadem ire matura. Quapropter Siluanus ex migravit. Sed miraculum ab eo editum peruenire animus est.

Nauis onerata pleni maxime, qua vulgo ad ar. ob latitudinem vocabatur, in qua ingres vellebantur columna nuper in litore Troadis fabricata fuerat. Hæc cum in mare tradenda esset, & magna hominum multitudo cum multis fimbriis eam trahere conareret, nec commoveri quidem poterat. Vbi istud dies complures factum fuit, parabatur nauis a demonio detineri. Itaq; Siluanus Episcopum aduenit, rogat ut preces in eo loco faciat: nam eo pacto solum nauem posse in mare prorari credebat. At ille modestè de seipso prædicans, se peccatorem appellauit, dixitq; illud non fuisse, sed alius iusti esse. Veram vbi acris instabant, venit ad litus, preces illi Des fundit, fante vnus manu apprehendit; iubetq; ab eo opus aggredi. Huius igitur le-ni passu agitata in mare aptina fertur. Hoc miraculum a Siluano editum omnes illum pronuncie incolas magnopere ad pietatem incitauit. Siluanus & alii etiam vite officium in agna sua bonitati ostendit india. Nam cum clericus ex litigantiis controuersis quædam sacre videret decepti veniunt ex clero ludicem esse permisit. Sed accepta litigantiu libellu, vnus ex Fidelibus laici, quem a quo & bono sanere pro certo cognosceret, eam causam cognitioni præfexit, sicq; litigantes contentione & controuersia liberauit. Hæc de causis Siluanus maximam gloriam apud omnes sibi conciliauit. hucusque de Siluano Socrates.

Hoc eodem anno, quo Proclus sedis Constantinopolitanæ regimen suscepit, sancta Melania Junior, quæ (vt diximus) Hierosolymis monasticam vitam agebat, litteris a suo patre Volusiano Constantinopolim accessit: quo cum venisset, ipsum Volusianum reluctanter hæcenus ad Christi fidem conuertit, & vt Christianus moreretur, vitamq; consequeretur æternam, tum precibus ad Deum, tum verbis apud ipsum infatigabili studio egit. Sed præclara memoria dignam historiam recolamus, quam quidē Photius in sua Bibliotheca cognouit esse germanam, dum agit de legatione Volusiani, de Melania eius nepte, & Proclo Episcopo, qui Volusianum Constantinopolim baptizauit, quorum meminimus superius, dum egimus de eiusdem Volusiani edicto aduersus Cælestium Pelagianum. Verum de eo illud breuiter repetendum, hunc ipsum esse Volusianum, cuius conuersionis causa a matre Christiana per Marcellinum Tribunalum interpellatum diximus S. Augustinum, vt ad Christi fidem eum conuerteret: sed datus ea de re vltro citroq; litteris, vt id faceret, ab ipso sancto Augustino persuaderi tunc minime valuit. At præstitit tandem Deus, vt id vel seculo tandem perficeret: qua autē occasione; ipsa sanctæ Melaniæ Acta d. simplici pedestrique stylo quidem scripta, sed vera, his verbis referant:

Redduntur Melaniæ litteræ ab eius patre Volusiano, qui illo quidem tempore creatus erat Præfectus Romanæ ciuitatis, missus vero erat legatus Byzantiu ad Eudociam Imperatricem, hæc autem significabat epistola, quod iam dum illam videte desideraret. Ille vero cupiebat & ipsa quoque videre patrum, & se persuadere, vt a Gentilium desisteret opinione. Dubia autem animi, ne quid imprudens faceret præter id, quod Deo videbatur, cum aliquibus aliu monachis rem communicasset: permitteret autem illi, ut posset professi egressus Hierosolymis ipsa beata Melaniæ Constantinopolim versus arripens iter. Per quamcumq; autem transibat ciuitatem & regionem, eam quo patet et omnes prosequerentur honore & officio. Ciuitatū enim faceret dotes & Pontifices eam non paruo honore officiebant: & venerande virginis, & quas quot erant egregi non acti.

I. a Ser. l. 7. c. 19. PROCLVS CREATVR EPISCOP. CONSTAN. TINOP.

II. CAELSTINVS SVFRAGATVS ELECTIO. NI PROCLL.

III. h. Ser. l. 7. c. 40.

IV. c. Ser. l. 7. c. 16. DE SILVANO EPISCOPO PHILIPPOPOLIS, IN DE TROAS.

V. VI. VII. VIII.

d. Enstus Metaph. det. d. m. lanar. & in. tom. 2. sed. d. VIII.